

זכות השתיקה

י"ל כחומר למחשבה ע"י חברת ויראת מאלוקיך "ומקדשי תיראון"
רח' דברי חיים 23 קריית בעלזא ירושלים
לתגובות הערות ולהשיג חינם 0533199990
או מייל a057319999@gmail.com

סכנת נפשות

מעשה באדם שהתפלל אחורי בית הכנסת עבר שם אליהו הנביא ואמר לאותו אדם שהיות שהוא עומד בחוץ בשעה שהציבור מתפללים הוא נראה ככופר במי שהציבור מתפללים לפניו, שלף אליהו הנביא חרב והרגו, ברכות דף ו' :

ומוסיף הבן יהודע שהעונש הקשה לאותו אדם הוא מטעם של כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה ובפרט כשמתנהג כך מתוך זלזול, וכן כתוב בדרשות הר"ן שהעונשים הנ"ל הוא משום הפסוק כי דבר ה' בזה

ולכן צריך להזהר ביותר שלא לעשות אסיפות ולדבר בחוץ בשעת התפילה וקריאת התורה, ובוודאי בתוך בהמד"ר שאסור בתכלית האיסור משום דאז החילול השם גדול ביותר והעושה כן ממש מסתכן בנפשו

(ואני תפילתי)

תפילתו נשמעת

לא יחל דברו- יש לרמוז שאם האדם ישמור לשונו, שלא ידבר שום דיבור אסור ויהיה נשמר מדברים בטלים, ויקדש פיו, אז כאשר ישאל ויבקש מה' יתברך, הקדוש ברוך הוא ישמע תפילתו, וזהו שאמר הכתוב: לא יחל דברו, היינו שלא יעשה דברו חולין, שלא ידבר דברים בטלים ומכל שכן דברים אסורים, כגון, דברי חול בשבת, שיחה בטילה בבית המדרש, ומכל שכן בשעת התפלה, גם הוא, ככל היוצא מפיו יעשה ה' וישמע תפלתו כמו רבי חנינא בן דוסא.

(חומת אנך [חיד"א] פרשת מטות)

סגולה להצלחה בהכל

מי שנוהר שלא לדבר בבית הכנסת ובבית המדרש, יראה זרע ויארץ ימים, וחפץ ה' בידו להצליח, ולא ימות לשחת, ולא יחסר לחמו, ולאחר אריכות ימים תנוח נפשו לבטח ולא יתקבו עצמותיו, חוץ מאשר זוכה שהקב"ה שומע תפילתו.

(תוכחת חיים להרה"ק הרב חיים פלאג'י זיע"א פרשת תרומה)

מזכה הרבים

והנה בעיתים הללו שחולשות ומגיפות שכיחי רחמנא יצילנו, ראוי להידבק בכל מצוה שסגולתה להאריך ימים, ואמרינן בגמ' (ברכות ח.) איכה סבי בבבל תמה אמר למען ירבו ימיכם על האדמה כתיב כיון דאמרו לי מקדמי ומחשכי לבי כנישתא אמר היינו דאהני להו וכל אחד שהולך לבהמד"ר נקרא מזכה הרבים, ובלבד שלא ידבר דברים בטלים בשעת התפילה כי אז אדרבה נקרא ממחטיאי הרבים ח"ו.

(דרושי הצל"ח אהבת ציון דרוש ב')

אמר רב הונא כל המתפלל אחורי בית הכנסת נקרא רשע שנאמר סביב רשעים יתהלכון (ברכות דף ו')

סיפור

הצוואה והבקשה האחרונה

באחת השבתות ר' אהרן קם ממקומו הקבוע, והתיישב לצידי. על הספסל האחרון שבבית המדרש. ליד ארון הספרים. כשהבחין בעיני השואלות הסביר שזה המקום הכי טוב בשבילו. "ספרים לא מדברים" אמר בקצרה.

בזמנים רגילים היה ר' אהרן יושב במקומו עד שלא היינו מרגישים בו. ובזמנים שאינם רגילים היתה נוכחותו מורגשת היטב.

ואימתי היו מתחלפים הזמנים הרגילים ללא רגילים? כשהיה אחד המתפללים שוכח לפתע הלכה מפורשת בשולחן ערוך שאסור לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה. או אז היה ר' אהרן קם ממקומו מלא קומתו וניגש אצלו ואומר לו דיבורים של תוכחה מגולה שאהבה נסתרת חבויה בהם. ורק כשהיה מסיים דבריו, היה שב למקומו.

לא רק עם המדברים היה ר' אהרן מתעסק. עסוק היה גם עם אלו שמתוך שהם יראים ממחשבות פסולות הבאות בשעת התפילה, הם מעיינים בשעת חזרת השי"ץ וקריאת התורה בעלוני פרשת שבוע שמציעים לפניהם חופשות הממלאות את האדם בהרצאות ויראת שמים.

וכשהיה ר' אהרן מבחין בהם, היה בא אצלם, ונוטל חומשים וסידורים שלהם, ומניח בעדינות על עלונים שלהם, ומזכירם שלפני מלך מלכי המלכים הם ניצבים, ושאלם הם חפצים ביראת שמים, אין הם צריכים לילך אצל מלונות וחופשות, וכל שעליהם לעשות הוא להקשיב לחזן או לבעל קורא.

כך היתה דרכו של ר' אהרן מקדמא דנא.

באחת השבתות, לאחר שהפכנו לחברים קרובים, ליוויתי את ר' אהרן לביתו, ושאלתי לו למלאכתו, ולסיבה שאחז דווקא בה.

וכך סיפר ר' אהרן "עד גיל 13 הייתי ילד רגיל. היו לי הורים ואחים, דודים ודודות. בקיצור, משפחה גדולה ורגילה מאוד. ואז הם הגיעו. תוך זמן קצר מצאנו את עצמנו בקרון רכבת דחוס בדרך לבירקנאו. כשהגענו לקחו את כולם שמאלה. רק אני נשארתי. ילד בן 13 לבד בעולם. כשהסתיימה השואה עליתי ארצה עם קבוצת ילדים. קיבלנו סרטיפיקטים מטעם פועלי אגודת ישראל. והתחלתי את חיי מחדש

באחד הימים כשקראתי מדוע חיבר בעל ה"תוספות יום טוב" את ה"מי שברך" למי שאינו מדבר בתפילה. אז הבנת שזלזול במורא מקדש מסכן לא רק את אלו המדברים בשעת התפילה וקריאת התורה אלא את כל המתפללים, ובעצם את כולם. פתאום הבנתי שאנשים שמדברים בתפילה לא מבינים את הנזק והסכנה שהם גורמים להם ולאחרים. אני בטוח שאם היו יודעים זאת לא היו מעיזים לדבר כלל והיו נוהגים כבוד רב יותר בבית המדרש בכל התחומים.

וכשאנשים מדברים בבית המדרש או מסתובבים בחוץ בשעת התפילה הם מערערים את חיי. הם מחזירים אותי לצרות הנוראות שחוויתי. הם גורמים לי לחשוש מדבריו של בעל ה"תוספות יום טוב".

כשאני מעיר להם אני רואה מול עיני את אבא ואמא שלי. את כל היהודים האומללים שסבבו אותי באותם ימים. את הסבל הנורא שעברו. ואז אני מתמלא פחד מהצרות והיסורים רח"ל שהדיבורים בשעת התפילה וקריאת התורה גורמים, וקם ומעיר להם. הרי כשאנשים צריכים אויר לנשימה הם לא מתביישים לפתוח חלון. גם בחורף. הם לא רואים אף אחד. הם לא חוששים שיבזו אותם. הם צריכים לנשום. כשמישהו מעשן ליד אדם עם קשיי נשימה הוא מעיר לו, נכון? גם אם מדובר במקום פתוח. על אחת כמה וכמה כשמדובר במקום שאסור לעשן. אתה ידוע למה הוא מעיר לו? כי הוא רוצה לחיות. הוא מעשן לא כי הוא אדם רע שאינו מתחשב באחרים. הוא מעשן לידו מחוסר הבנה, כך גם המדברים. כשאני מעיר להם אני מרגיש שאני מציל אותי ואותם ממשוה שהם לא מודעים לו. וכשאתה מציל מישהו אתה לא עושה חשבון מה הוא חושב עליך. אתה מציל אותו גם זה לא מוצא חן בעיני הדרך שאתה מצילו.. אתה יודע, למה אני מעיר להם? כי אני... אוהב אותם. כן כן. אני אוהב אותם.

זמן קצר לפני שר' אהרן נפטר, ביקר אצלו רבו שליט"א ריאותיו של ר' אהרן בגדו בו והוא נתקשה לנשום. וכשקם רבו לילך, סימן לו ר' אהרן בידו שיתקרב אליו. הרביה התקרב והניח אוזנו כנגד פיו של ר' אהרן שבשארית כוחותיו אמר לו: "רביה בקש מהם שלא לדבר בבית המדרש". אמר ולא יסף.

ממש מדהים! כי את הנהגת ה' בימי האימה לא ביקש ר' אהרן להבין, וגם לא ביקש לדעת סוד סאת ייסוריו הרבים. אבל כל מה שביקש הוא "שישמרו על קדושת בית המדרש" ואח"כ נסתלק ונפטר מהעולם.

אמר לי מישהו פעם, שברגעים האחרונים, אנשים מבקשים את מה שחשוב להם באמת.

לאחר השבעה הגיע בנו לבית המדרש בו התפלל אביו ותלה שלט ליד מקום מושבו. בשלט נכתב "נא לא לדבר בבית המדרש בשעת התפילה ובקריאת התורה".

החודש תמלא שנה לפטירתו של ר' אהרן ז"ל. ת.נ.צ.ב.ה.

בכבוד רב הרב א. לוי מרצה בכיר בארגון ערכים